

הני מילי בחצר המשתמרת – חצר המשתמרת These rulings are by a

OVERVIEW

The גמרא differentiates between a חצר שאינה משתמרת, which necessitates that the חצר stand next to his field in order to acquire through חצר, קנין חצר, and a חצר משתמרת, which is קונה שלא מדעתו (and even if he is not standing next to it). reconciles our גמרא with other גמרות which seem to contradict it.

asks: תוספות

– תימה דבפרק שור שנגח את הפרה (בבא קמא דף מט,ב ושם דיבור המתחיל והלכתא) אמר –

It is astounding, for in the גמרא states - פרק שור שנגח את הפרה

– משכנו של גר ביד ישראל ומת הגר כולי וזה קונה השאר כולי¹ –

A Jew was in possession of collateral from a convert (who owed the Jew money), and the גר died without heirs, etc. and this one acquires the rest, etc.

– ופריך ותקני ליה חצרו דאמר רבי יוסי ברבי חנינא כולי –

And the גמרא there asked, let the חצר of the מלוה acquire the משכון on his behalf, for ריב"ה ruled, etc. חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו. Why does the other party keep the excess משכון over the amount of the loan?!

– ומסיק דליתיה פירוש² למלוה בחצרו –

And the גמרא concluded (in order to answer the previous question), 'that he is not there'; the explanation of this is that the מלוה was not in his חצר, and therefore he is not קונה. This concludes the citation of that גמרא with the 'פירוש'.

concludes his question: תוספות

– וקשה דהתם משמע דהוי בחצר המשתמרת –

And there is a difficulty; for it seems that there it was a חצר המשתמרת -

– מדמייתי עלה מרבי יוסי בר' חנינא דמיירי במשתמרת כדמוכח הכא³ –

Since the גמרא there in the question cited the ruling of ריב"ה who is discussing a חצר המשתמרת as is evident from the גמרא here -

– ועוד דמסתמא ביתו ודאי משתמר הוא ששמר שם המשכון –

And in addition presumably the house of the מלוה is certainly משתמר, for

¹ The case there was that the משכון was worth more than the loan. Another person took possession of the משכון (before the מלוה had a chance to do so) after the גר died. The rule is that the מלוה retains from the משכון the equivalent value of his loan (for that value of the משכון is subordinate to the loan, and is משעובד to the מלוה), and the one who took the משכון retains the remaining value.

² [רש"י ד"ה בדליתיה there comments that the מלוה was not in the city. [See there following

³ Our גמרא clearly differentiates between the משנה (which is discussing a משתמרת and therefore in order for his חצר to be קונה, he must be standing שדהו) and ריב"ה (who is discussing a חצר המשתמרת which is קונה even שלא מדעתו).

he (guarded) [held] the משכון there -

ואם כן כי ליתיה נמי לקני -

And since it is so (that it is a המשתמרת), the מלוה should acquire it even if he was not there! How can the גמרא there explain that the מלוה is not קונה because he was not there?!

תוספות asks an additional question:

ועוד אדפריך ליה מדרבי יוסי ברבי חנינא לפרוך ממתניתין⁴ -

And furthermore; rather than challenging this ruling (of משכון) from the ruling of ריב"ה, the גמרא should challenge it from our משנה where it states that חצר is קונה!

תוספות responds to this last question:

ומיהו זה נוכל לתרץ דמתניתין הוי משום דנתכוין לזכות בה דאמר זכתה לי⁵ -

However this last question we can answer, that the גמרא did not want to ask from the משנה, because we could answer, that in our משנה the reason he is קונה is because he intended to acquire it, for he said לי זכתה, however in the case of the גר, the מלוה was not even aware that the גר died and he certainly had no intent to acquire the משכון -

לכך מיייתי מרבי יוסי ברבי חנינא -

Therefore he brought the ruling of ריב"ה, who stated that it is קונה even שלא מדעתו. However the first question remains, why does not the מלוה retain the entire משכון since it was in his רשות; his רשות should acquire it for him חצר בקנין חצר.

תוספות answers:

ויש לומר דהכי פירושא דליתיה למשכון בחצר -

And one can say that this is the explanation of the answer 'דליתיה'; that the משכון was not in the חצר of the מלוה at the time when the גר died, therefore his חצר cannot be קונה -

אבל מלוה גם לפי המקשן מיירי דליתיה בחצר⁶ -

⁴ If we assume that the answer is that the מלוה was not present; this indicates that in the question we assumed that the מלוה was present. The גמרא should have asked from our משנה which clearly states that a חצר is קונה if the owner (in this case the מלוה) is עומד בצד שדהו. A question based on a משנה (סתם), is (much) stronger than a question based on a statement of one תנא.

⁵ תוספות explains that if the מקשן would have asked from the משנה, the תרצן could have answered that the משנה is only when נתכוין לקנות (but by the גר the מלוה was not נתכוין לקנות). In truth however, in our משנה he is קונה even מדעתו שלא מדעתו תוספות stated previously זכתה. See 'Thinking it over'.

⁶ (perhaps) means to say that (even) according to the מקשן it is irrelevant whether the מלוה was or was not בחצירו, for since it is a המשתמרת, it is always קונה. [See מהר"ם שי"ף who asks that from the גמרא there it seems that the (initial) answer was that the מלוה was not there; indicating that the מקשן assumed that the מלוה was there.]

However, even according to the מקשן (who asked that his חצר should be (קונה), it was understood that we are discussing a case where the מלוה was not in the חצר -

ולכך לא פריך ממתניתין כי אם מרבי יוסי ברבי חנינא –

And therefore the מקשה did not challenge the ruling from our משנה (since our משנה is discussing a case where בצד חצירו, and by the story of the גר, the מלוה was elsewhere) but rather he challenged the ruling from ריב"ה who ruled that by a חצר המשתמרת (which is the case of the גר) you are קונה even מדעתו (it is not necessary to be there), so why was not the מלוה קונה. The גמרא answered the משכון was not in the חצר.

asks: תוספות

ואם תאמר פרק הזורק (גיטין דף עז,ב ושם דיבור המתחיל והוא) דתנן –

And if you will say; we learnt in a משנה in פרק הזורק, 'if the husband -

זרק לתוך ביתה או לתוך חצרה מגורשת משמע דמשתמרת –

Threw a גט into her house or into her courtyard, she is divorced', it seems that the בית or the חצר were משתמרת -

ואפילו הכי קאמר עולא והוא שעומדת בצד ביתה –

And nevertheless עולא ruled that she is divorced provided that she was standing next to her house. The question is that since her house is a חצר המשתמרת, why is it necessary for her to be standing near her house?

answers: תוספות

ויש לומר דדוקא גבי גט דאיתיה בעל כרחיה בעינן עומדת בצד ביתה כדאמר בשמעתין:

And one can say; that only by a גט, which is effective even against her will, we require that she stands next to her house, as the גמרא states⁷ later in this סוגיא.

SUMMARY

In the case of גר משכנו של גר, if the משכון would have been in the רשות of the מלוה, he would have acquired it completely since חצירו המשתמרת is קונה שלא מדעתו, except by גט since it is בע"כ.

THINKING IT OVER

stated⁸ previously that אמירה is not required by חצר even if it is not קונה? Does that mean that there is no need even to have intent to be משתמרת?

⁷ לקמן יא,ב ויב,א.

⁸ בל"י אות שסג. See בד"ה זכתה לי.